

Parlament de Magdalena González en el moment de rebre la distinció que atorga la Fundació Lluís Carulla a les persones que tenen un fort compromís amb la cultura catalana

Autoritats, amics, amats, gent que estimau la música i la terra,

“Som el que feim no el que deim”, i en aquest marc que ens acull, el saló de Cent, bressol del que va ser organisme rector de la ciutat amb els seus orígens en la societat civil, en els veïnats, aquesta afirmació pren un significat més especial.

Avui, passats més de set segles que el rei en Jaume (20 anys després d’haver conquerit Mallorca)

“Una llengua atacada en el seu dia a dia i que es veu obligada a lluitar per defensar l’espai que és justament seu. Una llengua que dolorosament s’ha de veure convertida en arma electoral.”

establís l’estructura de govern basada en la participació, nosaltres, gent que, des de l’anonimat del nostre lloc en la societat civil, intentam participar per contribuir des de la més profunda convicció a mantenir el nostre poble com una *Mata de Jonc*, som aquí rebent la distinció de la Fundació Lluís Carulla, institució destacada pel seu fort compromís amb la cultura i a la qual els meus companys premiats i jo, volem manifestar el nostre més profund agraïment. No em puc estar d’afegir, el veritable honor, de valor incalculable, que significa, per a una iniciativa cultural nascuda a Mallorca en el segle XXI, obtenir aquest reconeixement en un indret com aquest...

Som aquí, com deia, i no som cent, però podríem ser un “petit consell” que des dels nostres diferents llocs en la societat, treballam i vetllam, dia a dia, amb el nostre compromís per la **pervivència, respecte i divulgació** de la nostra cultura i pel **reconeixement** obert, sense complexos, en una Europa del segle XXI, plural i multicultural, de l’existència de la nostra nació catalana malauradament fragmentada en diferents estats..., però una sola en el meu cor.

Perquè som el que feim, enfront dels que tant diuen i no fan, existim.

Perquè som el que feim, enfront dels que tant diuen i fan perquè no siguem, existim.

Perquè som el que feim, som, entre altres coses, “.cat”, primer i únic domini concedit a una cultura i una llengua. Una llengua atacada en el seu dia a dia i que es veu obligada a lluitar per defensar l’espai que és justament seu. Una llengua que dolorosament s’ha de veure convertida en arma electoral. Una llengua per la qual tant han lluitat i lluiten persones com Joan Melià, mallorquí de Porreres, qui des de sempre i també en la seva etapa de responsabilitat política, ha contribuït a la seva normalització en tots els camps, fent-la arribar i estimar als nouvinguts

Perquè som el que feim, el compromís constant i la inquietud permanent d’Enric Frigola, fan el seu nom inseparable de tota la història de la ràdio en català després de la dictadura. I en Lluís Subirana, com a expressió d’una cultura nacional i popular, oberta a tothom, transmesa de generació en generació, a través d’una dansa que només és si és col·lectiva: la sardana.

M’omple de felicitat coincidir en aquest esdeveniment d’avui amb vells i admirats amics d’altres territoris, companys dels somnis que nodreixen la lluita silenciosa però, per això, la més ferma i consistent. Carles Subiela, amic pel qual sent profunda admiració, pel seu compromís en un terreny tan hostil. Exemple de com es pot combinar la sensibilitat i l’ètica amb el món empresarial, alhora que demostració palpable del gran poder com a ambaixadora que pot tenir la música i el món que l’envolta.

Però el que lamento més, per a les futures generacions, és que no puguin experimentar la màgica fascinació que d’hom s’apoderava en entrar a la sastreria-botiga de rentar en sec “La catalana” d’en Pasqual Mel·lai, a l’Alguer i descobrir, més enllà de la roba, la més allixonadora de les troballes, l’espai de la dignitat i l’orgull de pertinença a una cultura.

La nostra feina és molta i massa sovint ingrata i rodejada d’una gran solitud i, a vegades, d’incomprensió..., però no oblideu que és decisiva. Perquè és la gent del poble que va per davant, obrint el camí. En la nostra mà està construir el que vulguem ser. I ho construïm, dia rere dia, a través, dels milers de gestos anònims, discrets, però conscients, que mai potser no tendran reconeixement, però que fan possible la nostra existència com a poble.

“...a la memòria de tots aquells que al llarg dels segles han mantengut viva la nostra cultura i la nostra identitat nacional, nosaltres som una baula més de la cadena al servei “d’una pàtria tan petita que la somio completa”, la nostra...”

Voldria aprofitar una ocasió tan assenyalada per convertir el nostre esforç comú en el símbol d’una crida cap a un reforçament i construcció sòlids de l’espai català comú que compartim, d’aquest fet històric indiscutible que compartim, perquè cada dia que passa afegim temps al temps perdut.

Per tot això, en nom de tots els meus companys guardonats avui, vagi aquest premi a la memòria de tots aquells que al llarg dels segles han mantengut viva la nostra cultura i la nostra identitat nacional, nosaltres som una baula més de la cadena al servei “d’una pàtria tan petita que la somio completa”, la nostra...

Moltes gràcies.

Barcelona, 18 de novembre de 2010 □